

Sygn. akt I Ca 310/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Osowicka

Sędziowie: SO Ewa Pietraszewska

SO Krzysztof Nowaczyński (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kmin

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2016 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa I. W.

przeciwko L. S. C. de S. y (...) Spółce Akcyjnej Oddziałowi w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 24 maja 2016 r. sygn. akt I C 768/15

1. oddała apelację;

2. zasądza od powoda I. W. na rzecz pozwanego L. S. C. de S. y (...) Spółki Akcyjnej Oddziału w Polsce z siedzibą w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

SSO Teresa Osowicka SSO Ewa Pietraszewska SSO Krzysztof Nowaczyński

Sygn. akt I Ca 310/16

UZASADNIENIE

Powód I. W. domagał się zasądzenia od pozwanego L. S. C. de S. y (...) Spółce Akcyjnej Oddziałowi w Polsce z siedzibą w W. kwoty 5.600 zł tytułem zadośćuczynienia za doznany ból i cierpienia powstałe w wyniku wypadku z dnia 05.10.2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17.07.2014 roku do dnia zapłaty.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wprawdzie nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności za zdarzenie, jednak uznał, iż kwota wypłaconego powodowi w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienia w pełni kompensowała jego krzywdę.

Tak powód, jak i pozwany zażądali zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Sąd Rejonowy w Ostródzie wyrokiem z dnia 24.05.2016 r. powództwo oddalił (punkt I), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II) oraz nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostródzie kwotę 225,06 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (punkt III).

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż w dniu 05.10.2013 roku w O. doszło do wypadku drogowego, podczas którego kierująca samochodem marki F. (...) – R. B., prowadząc samochód w stanie po użyciu alkoholu, uderzyła w tył samochód marki S. (...) należącego do powoda I. W.. Sprawczyni wykroczenia została ukarana mandatem karnym. Powód w chwili uderzenia miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Powód po zdarzeniu został przewieziony karetką pogotowia do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Wojewódzkiego Szpitala w O., gdzie udzielono mu pomocy medycznej. W wyniku wypadku powód skarżył się na bóle kręgosłupa szyjnego. Powód został przyjęty na oddział z rozpoznaniem urazu kręgosłupa szyjnego. Przytomności nie stracił. Tam wykonano mu badanie rtg kręgosłupa szyjnego, które nie wykazało zmian urazowych. Podano mu środki przeciwbólowe – K.. Powód w dniu 05.10.2013 roku został wypisany do domu z zaleceniem noszenia kołnierza S., zalecono mu kontrolę w poradni ortopedycznej za 14 dni, jak również przepisano mu przyjmowanie leków rozluźniających napięcie mięśni szkieletowych. Powód w dniu 18.10.2013 roku zgłosił się do (...) z uwagi na ból karku. Następnie w dniu 29.11.2013 roku wykonano powodowi (...) kręgosłupa szyjnego, które wykazało tylne wypukliny krążków międzykręgowych na poziomie (...), (...), (...) oraz zmniejszenie lordozy szyjnej. W wyniku zdarzenia z dnia 05.10.2013 roku powód doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego. Doznane skręcenie kręgosłupa szyjnego było o niewielkim natężeniu. Po urazie powód odczuwał przez kilka dni bóle o większym nasileniu, a następnie przez okres 1 miesiąca odczuwał bóle o niewielkim nasileniu. Przez okres 2 tygodni powód nosił miękki kołnierz ortopedyczny S., przyjmował leki przeciwbólowe i rozluźniające napięcie mięśni karku. Przez okres 3 tygodni był niezdolny do pracy. Przebyty uraz nie pozostawił trwałych ani długotrwałych następstw. Powód ma zachowany pełen niebolesny zakres ruchu kręgosłupa szyjnego. Brak kontynuacji leczenia. Rokowania na przyszłość są dobre. Powód nie doznał długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku i w chwili obecnej nie wymaga leczenia. W wyniku przedmiotowego zdarzenia nie doszło u powoda do uszkodzenia lub długotrwałej dysfunkcji ani ośrodkowego, ani obwodowego układu nerwowego w stopniu powodującym uszczerbek na zdrowiu z powodów neurologicznych. Nie stwierdza się u powoda w badaniu neurologicznym istotnych dla sprawności powoda, trwałych odchyień od stanu prawidłowego. Neurologicznie systematycznie, aktywnie nie leczony, nie był choćby konsultowany w związku ze skutkami wypadku z dnia 05.10.2013 roku. Powód nie był również hospitalizowany na oddziale neurologii, ani nie przyjmował leków z wskazań neurologicznych. W chwili obecnej powód również nie wymaga leczenia neurologicznego. W badaniach RTG i TK kręgosłupa szyjnego bez zmian pourazowych, opisywane przewlekłe, początkowe zmiany zwyrodnieniowe mają charakter schorzenia samoistnego. Powód przed wypadkiem nie odczuwał dolegliwości bólowych szyi, nigdy się nie leczył z tego powodu. W kwietniu 2013 roku dostał urazu stawu skokowego lewego i z tego powodu przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 13.05.2013 roku do 20.05.2013 roku. Ponadto obciążony jest schorzeniami ogólnoustrojowymi - nadciśnieniem tętniczym chwiejnym, zaburzeniami rytmu serca. W dniu 16.07.2014 roku pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 2.400 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż okoliczności ustalone w sprawie oraz całościowa ocena zebranego materiału dowodowego nie dawały podstaw dla uwzględniania powództwa w jakimkolwiek zakresie. Zaznaczono, iż pozwany nie negował swej odpowiedzialności co do zasady za zdarzenie szkodowe z dnia 05.10.2013 r., czemu dał wyraz w toku postępowania likwidacyjnego, wypłacając powodowi kwotę 2.400 zł z tytułu zadośćuczynienia. Spór ogniskował się wokół wysokości roszczenia dochodzonego pozwem w oparciu o art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c. Sąd a quo kluczowych ustaleń dokonał w oparciu o wnioski biegłych z zakresu ortopedii oraz neurologii, jakie zostały zawarte w opiniach sporządzonych w toku postępowania. Biegli nie stwierdzili występowania w chwili obecnej uszczerbku na zdrowiu powoda na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 05.10.2013 r. Skutkiem zdarzenia szkodowego było wystąpienie periodycznych, mało bolesnych obrażeń ciała powoda, zaś leczenie polegało w głównej mierze na noszeniu miękkiego kołnierza ortopedycznego oraz przyjmowaniu doraźnie leków przeciwbólowych. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim około 3 tygodni. W wyniku zdarzenia doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego, jednakże leczenie tego urazu zostało zakończone w całości i nie zostawiło trwałego następstwa. W chwili obecnej powód ma pełen niebolesny zakres kręgosłupa szyjnego, nie kontynuuje leczenia, które nie jest zresztą wymagane, rokowania na przyszłość są dobre,

powód nie był zmuszony do rehabilitacji. Sąd pierwszej instancji skonstatował, iż doznany uraz miał charakter jedynie krótkotrwały i przemijający. Występujące po wypadku u powoda dolegliwości bólowe miały charakter umiarkowany. Po urazie powód odczuwał przez kilka dni bóle o większym nasileniu, a następnie przez okres 1 miesiąca odczuwał bóle o niewielkim nasileniu. Przez okres 2 tygodni powód nosił miękki kołnierz ortopedyczny S., przyjmował leki przeciwbólowe i rozluźniające napięcie mięśni karku. U powoda w wyniku wypadku nie doszło do uszkodzenia ani obwodowego, ani ośrodkowego układu nerwowego w stopniu powodującym trwałe lub długotrwałe uszczerbek na zdrowiu. Powód nie korzystał po wypadku z pomocy psychologa.

W takich okolicznościach Sąd pierwszej instancji skonstatował, iż wypłacona przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego kwota 2.400 zł tytułem zadośćuczynienia w całości kompensowała krzywdę powoda, w związku z czym roszczenie dochodzone pozwem ponad tę kwotę okazało się nieusprawiedliwione.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od tego wyroku wniósł powód I. W. zaskarżając go w części, tj. odnośnie oddalenia powództwa ponad kwotę 6.000 zł (punkt I) oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu (punkt II).

Zarzucił skarżący naruszenie przez Sąd pierwszej instancji art. 445 k.c. polegające na jego niewłaściwej interpretacji i skutkujące przyjęciem, iż kwota 2.400 zł wypłacona powodowi przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego mogła być postrzegana przez przyzmat kwoty odpowiedniej, kompensującej w całości jego krzywdę pozostającą w funkcjonalnym związku ze zdarzeniem szkodowym z dnia 05.10.2013 r.

W kwestii naruszenia przepisów postępowania powód wskazał na art. 233 § 1 k.p.c. wywodząc, iż Sąd pierwszej instancji dokonał dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, mylnie przyjmując, iż sama okoliczność braku stwierdzenia występowania obecnie u apelanta uszczerbku na zdrowiu automatycznie powinna przemawiać za oddaleniem powództwa w całości.

Powód postulował o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 3.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17.07.2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz zażądał zasądzenia od pozwanego kosztów procesu na swoją rzecz według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podkreślał, iż na skutek zdarzenia z dnia 05.10.2013 r. destabilizacji uległa jego dotychczasowa egzystencja, powód zmuszony był do podjęcia periodycznego leczenia oraz znoszenia ograniczeń w jego dotychczasowym funkcjonowaniu. Akcentował apelant, że doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego, przez okres trzech tygodni przebywał na zwolnieniu lekarskim, przyjmował leki przeciwbólowe, cierpiał na bóle w okolicy doznanego urazu – a całokształt wymienionych okoliczności nie pozwalał na stwierdzenie, iż krzywda powoda została kompleksowo zaspokojona kwotą 2.400 zł przyznanego przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienia. Nadmienił powód również, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono 3%-owy stopień uszczerbku na jego zdrowiu. Powód do dnia dzisiejszego odczuwa okresowe bóle głowy i szyi oraz jest ograniczony w wykonywaniu określonego spektrum czynności w gospodarstwie domowym.

Pozwany L. S. C. de S. y (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. w odpowiedzi na apelację powoda I. W. domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia kosztów procesu za drugą instancję według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się akcentowanych w niej naruszeń dotyczących przepisów, tak prawa materialnego, jak też procesowego. Sąd a quo dokonał swobodnej oceny

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i na tej podstawie doszedł do w pełni prawidłowej konstatacji, iż kwota 2.400 zł wypłacona przez pozwanego powodowi tytułem zadośćuczynienia w toku postępowania likwidacyjnego kompensowała w całości jego krzywdę funkcjonalnie związaną ze zdarzeniem szkodowym z dnia 05.10.2013 r.

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego godzi się zauważyć, iż powód w dniu 05.10.2013 r., bezpośrednio po zaistnieniu zdarzenia szkodowego, został przetransportowany do Wojewódzkiego Szpitala (...) w O., gdzie zdiagnozowano u niego liczne powierzchowne urazy szyi, bez innych odchyłeń w badaniu urazowym. Także w dniu 05.10.2013 r. powód został wypisany do domu, po uprzednim przeprowadzeniu badania ultrasonograficznego, które nie wykazało innych zmian, ani odchyłeń urazowych (dokumentacja medyczna powoda, historia choroby, k. 10-17). W dostępnej dokumentacji medycznej skarżącego nie znalazł się żaden zapis, który by pozwalał na stwierdzenie, iż uraz stawu skokowego apelanta mógł by zostać zakwalifikowany jako pozostający w funkcjonalnym związku ze zdarzeniem szkodowym z dnia 05.10.2013 r. Za takim stanem rzeczy przemawia również treść zeznań świadka J. W., małżonki apelanta, która wskazała, że: „po wyjściu ze szpitala mąż chodził... problemy ze stawem skokowym były znacznie wcześniej, może rok przed wypadkiem” (k.143 verte). Zaakcentować trzeba, iż na etapie ustalania w toku postępowania likwidacyjnego zakresu uszczerbku na zdrowiu powoda w związku ze szkodą z dnia 05.10.2013 r. wskazano, iż następstwami wypadku pozostawały „skręcenie kręgosłupa” oraz „skręcenie stopy” – przy czym oszacowany na 3% wymiar trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda wynikał właśnie z urazu stawu skokowego. W ocenie Sądu odwoławczego okoliczność ustalenia tego uszczerbku na zdrowiu powoda, w kontekście odpowiedzialności pozwanego, dokonana została w sposób nieprawidłowy, gdyż uraz, z którego ten uszczerbek wynikał, nie pozostawał w funkcjonalnym związku ze zdarzeniem z dnia 05.10.2013 r.. Oceniając kompleksowo zgromadzony materiał dowodowy należy zaś przyjmować, iż właśnie ten zakres uszczerbku stanowił podstawę do wypłacenia przez pozwanego kwoty 2.400 zł zadośćuczynienia w toku postępowania likwidującego szkodę.

Przedmiotem kognicji Sądu orzekającego w niniejszej sprawie nie jest określenie zasadności wypłaty na rzecz powoda kwoty 2.400 zł przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego – w sytuacji kiedy podstawą dla wypłaty świadczenia była prawdopodobnie okoliczność, za którą pozwany nie powinien odpowiadać. Powód jednakże konsekwentnie w obu instancjach przywołuje okoliczność ustalenia u niego 3%-owego uszczerbku na zdrowiu, negując tym samym ustalenia i ocenę Sądu a quo, jakie stanowiły podstawę dla oddalenia powództwa w całości. Innymi słowy, na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, iż doznane w dniu 05.10.2013 r. urazy stanowiły normalne następstwo szkody, za jaką pozwany ponosił odpowiedzialność.

Zgromadzony materiał dowodowy, przywołany w akapitach poprzedzających uzasadniania Sądu odwoławczego i z uwypuklonych tamże przyczyn, nakazywał całkowicie wykluczyć zasadność wiązania urazu stawu skokowego powoda z wypadkiem z dnia 05.10.2013 r. Z kolei periodyczny uraz kręgosłupa szyjnego skarżącego, niewątpliwie funkcjonalnie związany ze zdarzeniem szkodowym, nie dawał podstaw dla przyjęcia, iż u powoda doszło do powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu. Z opinii biegłego ortopedy R. K. wynika, iż doznane przez apelanta skręcenie kręgosłupa szyjnego charakteryzowało się niewielkim natężeniem, powód periodycznie odczuwał dolegliwości bólowe, a przebyty uraz nie pozostawił negatywnych następstw i skarżący nie wymaga podejmowania żadnego leczenia w tym zakresie (k.178 verte). Do analogicznej konstatacji prowadzi analiza wniosków zawartych w opinii biegłego neurologa R. K. – w których podkreśla się brak występowania zmian pourazowych, jakichkolwiek odchyłeń od stanu prawidłowego, brak podejmowania leczenia o podłożu neurologicznym po dacie zaistnienia wypadku, które nie było wtedy, jak i nie jest teraz, konieczne (k.202 verte).

Reasumując, Sąd pierwszej instancji doszedł do prawidłowego przekonania, iż krzywda powoda stanowiąca następstwo okoliczności związanych z wypadkiem z dnia 05.10.2013 r., zaspokojona przez pozwanego kwotą 2.400 zł wypłaconego zadośćuczynienia, w pełni kompensowała szkodę niemajątkową apelanta, a tym samym powództwo nie zasługiwało na podzielenie w żadnym zakresie.

W tym stanie rzeczy apelacja powoda została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 i § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).